

Čís. 9217.

Zabavení nároku na vydání železničního vozu pro peněžitou pohledávku podle § 325 ex. ř., jest s hlediska přípustnosti exekuce posuzovati právě tak, jako přímé zabavení vozu.

Předpis čl. 55 § 3 mezinárodní úmluvy o přepravě zboží po železnicích ze dne 23. října 1924, čís. 139 sb. z. a n. na rok 1928 vztahuje se jen na vozidla a na věci, jež jsou vlastnictvím železnice, nemůže však býti rozšiřován na vozy cizí, třebaš byly zařaděny do obozu některé železniční správy.

Byl-li zabaven takový vůz, nelze exekuci zrušiti, ani podle cís. nařízení ze dne 19. září 1886, čís. 144 ř. zák., aniž lze použiti § 28 ex. ř.

Československá železniční správa jest jako poddlužník oprávněna navrhnouti zrušení exekuce zabavením nároku na vydání železničního vagonu.

(Rozh. ze dne 27. září 1929, R I 756/29.)

Tuzemskému vymáhajícímu věřiteli byla povolena proti cizozemské společnosti exekuce zabavením nároku dlužníka proti Československému eráru na vydání cisternového železničního vagonu. Návrh poddlužníka (čs. eráru), by byla exekuce zrušena pro nepřípustnost, s o u d p r v é s t o l i c e zamítl. D ů v o d y: Česká finanční prokuratura v Praze učinila jménem čsl. železniční správy návrh na zrušení exekuce z důvodu, že vůz byl zařazen do obozu německých státních drah, pročez jest jej považovati za vůz příslušející cizí železniční správě a že jako takový nepodléhá exekuci podle ustanovení čl. 23 odst. (4) a (5) mezinárodní přepravní úmluvy ze dne 14. října 1890, čís. 186 ř. zák. z roku 1892, ježto pojezdni materiál železnic nemůže býti zabaven v obvodu jiného státu, než toho, jemuž náleží příslušná železnice, leč by se zabavení stalo rozhodnutím soudů toho státu, jemuž náleží příslušná železnice. Soud však zamítá tento návrh z důvodu, že jednak je to vagon soukromý, patrně firmě S. náležející, jednak, že tu nejde ani o obstavení ani o zabavení vozu. Posléze není podle názoru soudu ani čsl. železniční správa jako poddlužník k návrhu na zrušení exekuce v tomto případě oprávněna. R e k u r s n í s o u d exekuci zrušil. D ů v o d y: Stížnost jeví se býti důvodnou. Podána byla čsl. železniční správou, která jest v tomto případě poddlužníkem, a proto jest stěžovatelka oprávněna ke stížnosti. Třeba že jde o vagon soukromý, který podle dopisu zmocněnce společnosti německých říšských drah při německém vyslanectví v Praze z 13. března 1928 vlastnický patří firmě S. v L., byl vagon zařaděn do obozu ředitelství říšských drah v Halle a podle posledního odstavce čl. 23 mezinárodní úmluvy o dopravě zboží po železnicích ze dne 14. října 1890, čís. 186 ř. zák. z roku 1892 nemůže býti ve zdejším území obstaven ani zabaven, leč že by se obštávka nebo zabavení staly na základě rozhodnutí vydaného soudy republiky německé. Nemůže býti pochybnosti o tom, že podle řečené mezinárodní úmluvy, která podle čl. VII uvoz. zák. k exe-

kučnickému řádu zůstala v platnosti, jest nepřípustno i zabavení nároku na vydání vagonu, neboť se to kryje s obstavením. Ježto tedy exekuce měla býti vedena na nárok, který podle platných předpisů z exekuce na základě zdejších exekučních titulů jest vyloučen, měl návrh se zřetelem na ustanovení § 39 čís. 2 ex. ř. býti zamítnut.

N e j v y š š í s o u d obnovil usnesení prvního soudu.

D ů v o d y:

Mezinárodní úmluva ze dne 14. října 1890, čís. 186 ř. zák. na rok 1892, na niž se strany i nižší soudy odvolávají, sice již neplatí, ale nová mezinárodní úmluva o přepravě zboží po železnicích podepsaná v Bernu dne 23. října 1924 a nabyvší podle § 1 zákona ze dne 14. července 1927, čís. 110 sb. z. a n. vyhlášením ve sbírce zákonů a nařízení ze dne 9. července 1928, čís. 139 sb. z. a n. od 1. října 1928 moci zákona, má v čl. 55 § 3 stejné ustanovení jako čl. 23 poslední odstavec dřívější úmluvy. Z jeho doslovu »Železniční vozidla, jakož i movité předměty všeho druhu železnici náležející a v těchto vozidlech obsažené, mohou býti zabaveny na jiném území než na území státu, ve kterém jest železnice, která jest jejich vlastníci, jen podle rozsudku vyneseno soudem onoho státu« však plyne, že se vztahuje jen na vozidla a na věci, které jsou vlastnictvím železnice, na vozy cizí, třebaž byly zařaděny do obozu některé železniční správy, nemůže býti pro svou výjimečnou povahu rozšiřováno. Z téhož důvodu nelze exekuci zrušiti ani podle císařského nařízení ze dne 19. září 1886, čís. 144 ř. zák. zachovaného v platnosti čl. VII a čl. VIII čís. 9 uvoz. zák. k exekučnímu řádu, jež ustanovuje, že vozidla cizích železnic nejsou zabavitelná, pokud jest zaručena vzájemnost. Také § 28 ex. ř. obmezuje přípustnost exekučních úkonů jen ohledně předmětů, jež jsou majetkem železnice. Poněvadž v souzeném případě nejde o vůz železnice, nýbrž o vůz soukromý, musilo býti vyhověno návrhu na obnovení usnesení prvního soudu, jímž byl zamítnut návrh na zrušení exekuce, bez ohledu na to, že nelze stěžovateli přisvědčiti, že by zabavení nároku na vydání vozu pro peněžitou pohledávku podle § 325 ex. ř. nemohlo býti posuzováno tak, jako přímé zabavení vozu, a že nelze souhlasiti ani s exekučním soudem, že československá státní železniční správa nebyla jako poddlužník oprávněna navrhnouti zrušení exekuce (§ 39 druhý odstavec ex. ř.).

Čís. 9218.

K nedostatku plné moci jest přihlížeti i v dovolacím řízení. Nepředložil-li právní zástupce žalující strany plnou moc ani v dovolacím řízení, nechav marně uplynouti lhůtu, jež mu byla poskytnuta k dodatečnému předložení plné moci, jest žalobu odmítnouti.

Dal-li dlužník (vlastník nemovitosti) souhlas k postupu knihovní pohledávky již zaplacené, ale dosud nevymazané, nemůže namítati její zánik.